

Ants 1ste Valgkreds (Scavenius) fuldstændig glemte Mindretallet i det andet Thing, og jeg finder, at et æret Medlem af Mindretallet her ikke handler smukt ved fuldstændig at ignorere Mindretallet i det andet Thing, fordi dette ikke er synderlig stort. Jeg tror, at det deraf vil være indlysende for Enhver, at en Forhandling om en saadan Revision som den, det foreliggende Lovforslag forlanger, strengt taget ikke kan siges at ville blive til Andet end en fuldstændig Skinforhandling. Naar jeg nu ser hen til Bestemmelserne i Svøvernetsloven af 1868, navnlig den sidste Bestemmelse om Revisionen, forekommer det mig at være klart, at det deri paalægges Thinget at handle saaledes, som det for Sagens Fremme maa være det Gavnligste. Den hele juridiske Betragtningssaaade, som man forsøgte at gjøre gjældende under den foregaaende Sags Behandling, og som efterhaanden gik i Stykker, tror jeg heller ikke for Alvor vil blive fastholdt i Ængden; det, man maa fastholde, er vistnok, at Revisionsbestemmelsen paalægger os at behandle Lovforslaget saaledes, som det er gavnligst, for at der hurtigst muligt kan komme Noget ud af Sagen. Men nu tror jeg, at de Herre vil indrømme, at naar man først er kommen saa vidt under en Sags parlamentariske Behandling, at det er aldeles klart for begge Parter, at der ikke kan komme noget som helst Mere ud af Forhandlingen, og naar Erfaringen, efter at dette Lovforslag har foreligget 3 Gange til Behandling her, har godtgjort, at den Maade, hvorpaa Regjeringen behandler Sagen, den Maade, hvorpaa den stiller sig til Sagen, den Maade, hvorpaa Regjeringen leder sine Benner i det andet Thing i denne Sag, er af en saadan Natur, at ethvert Resultat nødvendig bliver umuliggjort — saa vil en videre Behandling af Sagen fra vor Side ligesom være at godtgjøre en overordentlig slet parlamentarisk Praxis, nemlig Skinforhandlingen. Der er Intet, der mere hindrer en Sags virkelige Gjennemførelse end en saadan Spillen Komædie overfor hinanden, en saadan Løben, som om der virkelig kunde komme Noget ud af Forhandlingerne, hvorfor man fortsætter dem. Tværtimod, ligesom almindelig Hæderlighed kræver, at man ikke i det daglige Liv spiller mere Komædie end høist nødvendigt, saaledes kræves det ogsaa, at den parlamentariske Forhandling føres paa en aaben, utvetydig og ærlig Maade, at der aldeles ikke er Tale om, at man søger at putte hverken sig selv eller Andre Blaar i Dinene, og at det kan staa fuldstændig klart for Befolkningen, at det, der er Grunden til, at denne Lov ikke endnu er revideret, er den Maade, hvorpaa Regjeringen har stillet sig til Folkethinget, saavel i denne som i alle mulige andre Sager. Men for at dette kan blive klart, tror jeg, at det Bedste er at gaa den samme Vej med dette Lovforslag som med det foregaaende, nemlig at udtale det med

faa rene Ord som mulig. En saadan Udtalelse vil have til Følge, ikke blot at Tiden bliver sparet, og at unyttige Forhandlinger og unyttige Forsøg i samme Retning for Fremtiden saa vidt mulig undgaaes, men tillige vil der, foruden at man faar denne økonomiske Fordel, derved være gjort et væsentligt Skridt henimod det, som vi dog maa se at komme til, at man ogsaa fra den anden Side maa komme til Erkjendelse af, at Overensstemmelse med dette Things Flertal for enhver Regjering er en Nødvendighed, forudsat at den sætter Landets Interesser over det pure og bare Magtspørgsmaal. Jeg vil derfor, idet jeg fuldstændig skal henholde mig til, hvad der fremkom under den foregaaende Sags Forhandling, og fremdeles fuldstændig afholde mig fra at indlade mig paa de høitflyvende, storpolitiske Betragtninger, som navnlig det ærede Medlem for Præsyt Ants 1ste Valgkreds (Scavenius) fremkom med, slutte med at foreslaa, at denne Sag endes paa samme Maade som den foregaaende med Vedtagelsen af en Dagsorden, som jeg ikke antager, at jeg behøver at oplæse, da der ikke er anden Forskjel paa den og den nys vedtagne, end at der her faar „Svøvernet“, hvor der i den foregaaende stod „Herren“.

Formanden (Rabbe): Der er altsaa fremsat den betegnede Paastand paa Overgang til den næste Sag paa Dagsordenen, saaledes lydende:

„I Erkjendelse af, at der efter Regjeringens Optraeden i den foreliggende Sag ikke er nogen Udbygt til, at den bebudede Revision af Loven om Svøvernets Ordning kan gennemføres under det nuværende Ministerium, gaar Folkethinget over til Dagsordenen“.

Forhandlingen dreier sig nu alene om denne Paastand.

Marineministeren (Haffner): Forholdet med dette Lovforslag er jo ikke ganske det samme som ved det Lovforslag, vi for et Døgn siden havde til Forhandling, idet Overensstemmelsen mellem Regjeringen og dette høie Thing jo ere betydelig færre ved Lovforslaget om Svøvernets Ordning end ved det lignende for Herrens Vedkommende. Den ærede Ordfører for Forlaget til en motiveret Dagsorden nævnedes jo for Thinget de tre væsentligste Punkter, hvor der var Overensstemmelse tilstede mellem Regjeringen og Thinget, gjennemgik saa Sagens Historie og beklagede, at Regjeringen ikke havde udøvet sin Indflydelse i det andet Thing for at faae det til at vise Impedimenter mod det af Folkethinget vedtagne Forslag. Det forholdt sig ganske vist saaledes, som af den ærede Tale blev udtalt, at der ved Sagens Behandling her i Thinget fremkom Ytringer om, at det, man havde opstillet, ikke var det sidste Ord; man havde sagt; man kunde være villig til ved